

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.145 van 26 maart 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 december 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat J. VANSPEYBROECK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russische onderdaan van Tsjetsjeense origine te zijn.

Op 30/01/2007 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U gaf hierbij aan dat uw auto gebruikt was om een aanslag mee te plegen en u dientengevolge als een medeplichtige werd beschouwd.

Op 10/07/2007 werd deze aanvraag door het Commissariaat-generaal afgewezen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing op 29/11/2007. U verliet hierna België niet. U diende een verzoekschrift in bij de Raad van State. Op 13/02/2008 besliste de Raad van State dat het beroep niet toelaatbaar was. Ook hierna bleef u in België.

Op 14/05/2008 diende u een tweede asielaanvraag in.

U verklaarde dat u een brief van uw familie heeft ontvangen met daarin verschillende documenten. Het handelt om een kopie van uw vorig paspoort (afgifte 2000, registratiestempel 1998), uw studentenkaart aan het Neftjanyj Institut (schooljaren 1998-2004), een bewijs van uw studies aan het Neftjanyj Institut (dd. 18/04/2001), een attest van het Neftjanyj Institut aangaande het verlies van uw schooldocumenten (dd. 11/03/2001), een kopie van uw registratiebewijs militaire dienst (dd. 12/03/2001), een referentiebrief van het

huisvestingsbestuur (sd), een registratiebewijs uit Ingusjetië (dd. 24/03/2000) en drie convocaties (dd. 17/12/2007, 14/01/2008 en 05/02/2008). U bracht eveneens de enveloppe aan waarin de documenten verstuurd werden.

U verklaarde dat u nog telefonisch contact heeft gehad met uw ouders. Zij gaven aan dat u voorlopig nog niet naar huis kan komen."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf. De asielzoeker moet aantonen dat zijn aanvraag tot erkenning is gerechtvaardigd. De kandidaat-vluchteling moet een poging ondernemen het relaas te staven. Hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen worden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.1. De motivering van de bestreden beslissing vangt aan als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt.

De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk."

3.2. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift van 5 december 2008 dat de Commissaris-generaal de situatie in Tsjetsjenië minimaliseert.

Hij laat gelden dat de toestand in Tsjetsjenië vandaag de dag nog steeds onstabiel en precair is, en er nog regelmatig ernstige mensenrechtenschendingen plaatsvinden en gewelddadige acties waarvan burgers het slachtoffer zijn.

Hij voegt bij zijn verzoekschrift een artikel, getiteld "De actuele toestand in Tsjetsjenië en bij uitbreiding de hele noordelijke Caucasus" van 18 november 2008, en verwijst naar het reisadvies van de Belgische Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken en van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, en naar mensenrechtenrapporten van Memorial en Amnesty International Crisis Group en naar de website www.bartstaes.be.

3.3. De Raad leest in de motivering van de bestreden beslissing sub. 3.1. dat de Commissaris-generaal niet betwist dat er in Tsjetsjenië nog mensenrechtenschendingen worden begaan; integendeel de Commissaris-generaal erkent dit uitdrukkelijk, maar geeft ook aan dat deze schendingen in de meeste gevallen worden begaan door Tsjetsjenen zelf.

De Raad stelt vast dat dit gegeven steun vindt in de informatie vervat in het administratief dossier, meer bepaald het CEDOCA-antwoorddocument getiteld "Subject Related Briefing, Russische Federatie/Tsjetsjenië, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië".

Gelet op dit gegeven, benadrukt de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië van verzoeker op zich niet volstaan om van hem de status van vluchteling te erkennen in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming in casu dan ook noodzakelijk is.

3.4. De motivering van de bestreden beslissing stelt vervolgens, wat de status van vluchteling betreft, het volgende:

"Wat dit betreft werd vastgesteld dat u deze tweede asielaanvraag baseert op feiten die u tijdens uw eerste asielprocedure reeds uiteen zette.

Tijdens deze eerste procedure werd geoordeeld dat uw asielmotieven onaannemelijk waren mede door een gebrek aan bewijzen van vervolging.

Nu legde u verscheidene documenten voor die u per post zou hebben ontvangen.

Het gaat hierbij enerzijds om documenten van persoonlijke aard (de kopie van uw paspoort, de drie attesten van het Neftjanyj Institut waar u gestudeerd heeft, de kopie van het registratiebewijs aangaande de dienstplicht, het registratiebewijs over uw verblijf in Ingusjetie en de aanbevelingsbrief van het huisvestingsbestuur).

Deze documenten dateren echter allen, zoals u zelf aangaf (CGVS p.5), van jaren geleden.

Zij leveren in die zin dan ook geen bewijs van een recent verblijf.

Een bewijs dat mogelijk door uw paspoort kan geleverd worden.

Hierbij moet in herinnering worden gebracht dat bij uw eerste procedure er getwijfeld werd aan uw onvermogen om identiteitsdocumenten voor te leggen. Dit vanwege een ongeloofwaardige reisroute.

De kopie van een ouder paspoort volstaat niet om deze leemte op te vullen.

Ten eerste is het document vatbaar voor vervalsingen waardoor de bewijswaarde ervan, naar uw identiteit toe, beperkt is.

Ten tweede handelt het, naar uw verklaringen (CGVS p.4), om een kopie van een vorig paspoort. Aldus levert het geen aanwijzing over uw laatste verblijfplaats(en).

Ten derde verschaft het geen opheldering over de manier waarop u naar België zou zijn gereisd.

Anderzijds kreeg u terzelfder tijd drie convocaties toegestuurd, allen afkomstig van de ROVD van de Starompromyslovskiwijk. Twee zijn uitgevaardigd op uw naam, een op de naam van uw vader. De drie convocaties volgen elkaar qua datum snel op (17/12/2007, 14/01/2008 en 05/02/2008) en zijn niet ouder dan een jaar.

Er werd hierbij vastgesteld dat u niet wist of dit de enige convocaties waren die er ooit waren verschenen (CGVS p.6).

Deze onwetendheid lijkt echter weinig waarschijnlijk gezien uw telefonische contacten met uw ouders. U beweerde dat tijdens deze contacten nooit over uw problemen werd gesproken uit angst voor repercussies (CGVS p.7).

Deze bewering weet echter niet te overtuigen. Zo blijkt uit andere verklaringen dat tijdens jullie telefonisch onderhoud uw problemen werden aangeraakt. Zo beweerde u dat uw ouders u over de telefoon hebben uitgelegd dat u voorlopig niet kon terugkeren (CGVS p.7). Daarnaast belde u naar uw ouders met de vraag om voor u documenten te bekomen (CGVS p.4).

Gegeven uw onwetendheid over het aantal convocaties en gegeven de vaststelling dat u deze pas aanbrengt na de verwijzing ernaar in de beoordeling van uw eerste aanvraag dient de herkomst van deze documenten in twijfel te worden getrokken.

Bovendien vormen deze convocaties geenszins een bewijs van de door u aangehaalde feiten. Ze vermelden immers geen van allen in het kader van welke zaak u of uw vader werden opgeroepen.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat uw huidige verklaringen over uw vluchtmotief afwijken van wat u in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde.

Zo verklaart u heden dat u concreet weet heeft van drie personen die bij de aanslag van 28/10/2006 betrokken waren en die later gearresteerd werden. U noemt (I. T.), (R. T.) en (H.)

waarvan u de familienaam niet kent. Het gaat om personen die in uw buurt woonden en die u goed kende. U verklaart geen weet te hebben van iemand anders (CGVS p.8).

Dit strookt niet met uw verklaringen tijdens uw eerste asielprocedure. Destijds sprak u meermaals van vier betrokken personen: (I. T.), (R. T.), (H.) en een zekere (I.) waarvan u de familienaam niet kende (DVZ 01/02/2007 p.13-14, CGVS 02/07/2007 p.11).

U werd hiermee geconfronteerd en beweerde dat u vroeger ook slechts over drie personen had gesproken. Dit blijkt echter niet uit het administratief dossier.

Verder beweerde u heden niet te weten wanneer deze personen zouden zijn opgepakt (CGVS p.8).

Bij uw eerste aanvraag beweerde u dat zij precies een maand na de aanslag werden opgepakt (CGVS 02/07/2007 p.11).

Deze discrepantie in verklaringen is niet verwaarloosbaar.

Er dient immers voor ogen te worden gehouden dat de arrestatie hoogstens enkele dagen voor de inval in uw ouderlijk huis zou zijn voorgevallen. Het is dan ook niet aannemelijk dat u zich dit niet meer zou herinneren.

Vervolgens verklaarde u dat u door uw oom op de hoogte werd gebracht van de arrestatie (CGVS p.). U beweerde daarbij dat wat deze feiten betreft uw oom uw enige informatiebron was.

Ook dit verschilt van uw verklaringen tijdens uw eerste procedure. Uit de verklaringen die destijds werden opgetekend blijkt namelijk dat u op de televisie zag dat de mannen waren opgepakt (DVZ 01/02/2007 p.13-14; CGVS 02/07/2007 p.13).

U werd hiermee geconfronteerd en beweerde uiteindelijk dat u de informatie over de arrestatie van uw oom had verkregen vooraleer u de beelden op de televisie zag.

Dit zorgt echter niet voor opheldering. Het blijft een feit dat u aangaf enkel via uw oom iets te hebben vernomen over de arrestatie. Daarenboven maakte u tijdens de eerste procedure er geen melding van dat u de inlichtingen eerst van uw oom kreeg. Gegeven het belang van deze informatie voor uw relaas is het daarbij onaannemelijk dat u dit over het hoofd zou hebben gezien.

Tot slot bleek u niet te kunnen verklaren hoe u wist dat uw auto bij de aanslag betrokken was. U beweerde dat u dit vernam van uw oom maar wist hierbij niet te specificeren hoe deze op zijn beurt wist (CGVS p.9). U beweerde dat u het niet aan uw oom had gevraagd, en het daarbij niet om een logische vraag ging. Gezien de ernst van de feiten is deze informatie echter wel pertinent en is uw verklaring hieromtrent dan ook onaannemelijk.

In vergelijking met uw eerste procedure werd er tevens een tegenstrijdigheid vastgesteld. U verklaarde eerder dat toen u de beelden van de arrestatie op televisie zag u begreep dat de daders waarschijnlijk gebruik hadden gemaakt van uw wagen (DVZ 01/02/2007 p.14).

U werd ook hiermee geconfronteerd. U ontkende deze weergave van de feiten. U verklaarde dat u bij het zien van de beelden niet wist dat het om uw wagen ging (CGVS p.10). Zoals aangegeven botst dit met uw eerdere verklaringen.

Bovengenoemde tegenstrijdigheden slaan op basiselementen in uw vluchtrelaas. Ze maken dan ook dat geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen."

3.5. Verzoeker laat gelden dat de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen oordeelde dat alle personen van Tsjetsjeense afkomst, die in Tsjetsjenië hun gewone verblijfplaats hebben, het slachtoffer zijn van een groepsvervolging.

Hij stelt dat er geen discussie bestaat omtrent zijn herkomst en recent verblijf in Tsjetsjenië, dat bovendien blijkt uit zijn rijbewijs.

Bijgevolg stelt hij, dient van hem de vluchtelingenstatus te worden erkend als lid van een bepaalde sociale groep.

Verzoeker vervolgt dat hij ook in concreto heeft aangetoond dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden vervolgd wegens een hem toegemeten politieke overtuiging, met name steun aan onafhankelijkheidsstrijders.

Hij verwijst hiertoe naar de drie convocaties die hij heeft neergelegd. Hij stelt dat de motivering van de Commissaris-generaal met betrekking tot deze convocaties niet opgaat, aangezien uit mensenrechtenrapporten van de organisaties "Memorial" en "Amnesty International" blijkt dat in Tsjetsjenië niet nauw wordt toegezien op de naleving van de

rechten van de verdediging. Hij laat gelden dat aan deze convocaties dan ook bewijswaarde dient te worden gehecht.

Hij stelt daarnaast dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen “nergens de grond van de asielmotieven raken”, en zijn asielrelaas dan ook “logisch consistent” is en “op geen enkele wijze gecorrumpeerd”.

Hij meent dat zijn asielrelaas dan ook tot gevolg heeft dat van hem de vluchtelingenstatus dient te worden erkend.

Hij merkt nog op dat zijn broer in België werd erkend als vluchteling en dat het racisme in de Russische samenleving ten aanzien van personen van Kaukasische oorsprong, groeit.

3.6. Wat verzoekers bewering betreft het slachtoffer te zijn van groepsvervolging, herhaalt de Raad, onder verwijzing naar zijn argumentatie sub. 3.3., dat de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië van verzoeker op zich, niet volstaan om van hem de status van vluchteling te erkennen in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming in casu dan ook noodzakelijk is.

Rechtspraak heeft in de hedendaagse continentale rechtstraditie geen precedentswaarde.

In arrest nr. 4240 van 29 november 2007 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag dat verzoeker de Belgische asieldiensten door zijn houding niet in staat stelt zijn reële individuele situatie vóór zijn komst naar België te achterhalen. Het beroep tegen dit arrest bij de Raad van State werd niet toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 2144 van 13 februari 2008 van de Raad van State.

Verzoeker brengt ook nu in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen bewijs bij van zijn recent verblijf in Tsjetsjenië.

Het rijbewijs, het vorig paspoort, de studentenkaart, het bewijs van studies, het registratiebewijs van militaire dienst en het registratiebewijs uit Ingoesjetië (zie administratief dossier, stuk 9, documenten 2-5, 8-9) betreffen slechts fotokopieën, waaraan geen bewijswaarde wordt gehecht, wegens het gemak waarmee kopieën te vervalsen zijn.

Het attest aangaande het verlies van schooldocumenten en de referentiebrief van het huisvestingsbestuur die verzoeker in origineel voorlegt (zie administratief dossier, stuk 9, documenten 6-7) zijn respectievelijk gedateerd op 11 maart 2001 en zonder datum.

De omslag (zie administratief dossier, stuk 9, document 1) waarin hem documenten werden toegestuurd, is uiteraard geen bewijs van verzoekers recent verblijf in Tsjetsjenië.

Ook de convocaties die hij voorlegt (zie administratief dossier, stuk 9, documenten 10) kunnen dit bewijs niet uitmaken, aangezien verzoeker op de datum waarop zij zouden zijn uitgegeven, met name 17 december 2007, 14 januari 2008 en 5 februari 2008, zich in België bevond.

Aangezien verzoekers asielrelaas zich recent zou hebben afgespeeld in Tsjetsjenië, leidt de vaststelling dat verzoeker niet kan aannemelijk maken recent in Tsjetsjenië te hebben verbleven, reeds tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan dit asielrelaas.

Wat verzoekers asielrelaas op zichzelf beschouwd betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker zich bij zijn tweede asielaanvraag baseert op hetzelfde asielrelaas door hem reeds aangevoerd in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Dit relaas werd in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag ongeloofwaardig bevonden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hoger vermeld arrest, zodat de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt is tot de door verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag aangevoerde elementen en tot de beoordeling of deze elementen wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet (zie voor wat deze laatste status betreft echter infra 4.1.).

Wat de documenten betreft die verzoeker bijbrengt in het kader van zijn tweede asielaanvraag, herhaalt de Raad dat aan het rijbewijs, het oude paspoort, de studentenkaart, het bewijs van studies, het registratiebewijs van militaire dienst en het registratiebewijs uit Ingoesjetië geen bewijswaarde wordt toegekend omdat het kopieën betreffen en kopieën gemakkelijk te vervalsen zijn.

Het attest aangaande het verlies van schooldocumenten van 11 maart 2001 en de niet gedateerde referentiebrief van het huisvestingsbestuur hebben geen verband met verzoekers aangevoerde problemen.

De convocaties, zonder uitspraak te doen over de bewijswaarde ervan, brengen geen bewijs van de waarachtigheid van verzoekers asielrelaas omdat er niet in wordt aangegeven in het kader van welke zaken verzoeker en zijn vader zouden opgeroepen zijn geworden.

Naast dit gebrek aan stavingsstukken, stelt de Raad vast dat de in de bestreden beslissing vermelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen steun vinden in het administratief dossier. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, betreffen zij kernelementen van zijn asielrelaas.

Gelet op deze elementen, besloot de Commissaris-generaal terecht dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk maakt en dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Wat verzoekers verwijzing naar de vluchtelingenstatus van zijn broer betreft, leest de Raad in hoger vermeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker verklaarde dat zijn asielrelaas los staat van de problemen die zijn broer heeft gekend.

Ook in het kader van zijn tweede asielaanvraag verklaart verzoeker dit impliciet door te stellen dat *“Ik ben niet zomaar naar hier gekomen, dan had ik dat wel samen met broer gedaan, ik ben vertrokken omwille van de problemen”* (zie verklaring van 12 juni 2008, nr. 36).

Verzoeker verklaart tenslotte nergens in zijn land van herkomst racistische problemen te hebben ondervonden.

4.1. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, motiveert de bestreden beslissing nog dat:

“Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.”

4.2. Verzoeker betwist deze motivering en stelt wél in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij verwijst hiervoor naar zijn asielrelaas en naar de actuele situatie in Tsjetsjenië. Voor wat dit laatste betreft, verwijst hij naar informatie van de organisaties “Memorial”, “Amnesty International” en het “European Committee for the Prevention of Torture”, en naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Hij stelt nog dat *“één en ander is letterlijk waarvoor artikel 48/4, §2, c) in de Vluchtelingenwet werd ingeschreven, ter bescherming van de rechten van de mens zoals vervat in artikel 3 EVRM”*.

4.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade

bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Aangezien verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, kan het echter evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan waaruit een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen blijkt.

Hoger werd daarenboven beslist dat verzoeker zijn recent verblijf in Tsjetsjenië niet aannemelijk maakt en de Belgische asieldiensten niet in de mogelijkheid stelt zijn reële individuele situatie vóór zijn komst naar België te achterhalen. Verzoekers verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië is dan ook niet dienend.

5. Aangezien de Raad niet van oordeel is dat er essentiële elementen ontbreken in het administratief dossier die inhouden dat hij geen beslissing kan nemen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen, wordt niet ingegaan op verzoekers vraag de bestreden beslissing te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 maart 2009 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. P. BREYNE,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.